

Meseország vándorai

Őszre jár az idő, költöznek a madarak messzi, meleg vidékekre. A hűvös szélben még a vaskakas is bánatosan nyikorogna a tetőn, ha meg nem pillantana az országúton egy jókedvű, fürgé léptű vándort, aki tollakkal és papírral megrakott tarisznyájával épp Debrecen felé igyekszik, hogy Mátyás király tiszteletére mesét írjon az ottani gyerekeknek...

Kocsis Rozi: VÉGTELEN MESÉK

Anna nevű nagyanyám meséire úgy áhítoztam, hogy erőszakkal nem aludtam el a súlyos dunnák alatt, míg be nem fejezte éjszakába nyúló esti szöszmötölését a konyhában. Csodásan borzongató meséket tudott vérengző sárkányokról, teheneket elrabló óriás sasokról, fák ágai közt megbúvó gonosz boszorkákról. Máig emlékszem a remegős félelemmel kísért izgalomra, melyet a „nagyágyban” éreztem sok évvel ezelőtt, ha unszolásomra nekifogott végtelen történeteinek. Sose tudtam meg, hogy sikerült-e Tisi Gyulának legyőzni a sárkányt, hogy Bedi néni teheneit hová vitték el a rabló sasmadarak, hogy Varró Teri milyen varázslattal lett röpködő boszorka, hisz Anna nevű nagyanyám saját meséinek vége előtt mindig elaludt. És nem lehetett felébreszteni. Mélyen aludt, békésen,

álmában szöve tovább a meséket. És nem lehetett rávenni sem, hogy folytassa, se reggel, se a következő este.

- Egy mesét csak egyszer mondok el!
– háritotta el könnyörgésemet – fejezd be magad, találd ki a végét!

Édesanyám a meséket énekelve mondta. Dallama volt a soroknak, összecsengő ríme. Közel hajolt, szinte fülembé dalolt, jó illatú hosszú haja csikálta az arcom. Búra hajló kék ibolyák, árva madarak, utat mutató csillagok zenéltek meséiben.

Olyan szép volt, sírnom kellett, s nem értettem, hogy miért. Aztán a szomszéd nagylány, a Kati mesélt. Könyvből olvasott, s mert elunta, hogy nekem sose elég, a betűk titkát megtanította.

Éppen négy esztendő voltam, hogy olvasni megtanultam, a legeslegnagyobb titokban.

ALMÁSFÜZITŐALSÓ – Ez volt az első szó, mit hangosan kiolvastam édesanyám előtt. Győrből Budapestre tartott a vonat, s a velünk utazó néni mosolyogva dicsért meg: „Ügyes vagy! Most végezted el az elsőt?”

Soha nem felejttem el anyukám meglepett arcát, meg a néniét sem, ki megtudta, hogy középsős vagyok csak, s lombosfa a jelem.

Első mesém, amit én írtam, persze nem füzetbe, csak fejembe', apró kavicsokról szólt. Úgy képzeltem, ők is élnek, beszélgetnek, akár csak az emberek.

Sajnáltam, hogy nem tudnak járni, ezért elvittem őket világot látni: Rába-partra, Rábca-gáthoz. Aztán másnap usgyi, vissza, hogy ne sírjanak a honvágtyól. Apukámnak elmeséltem, s emlékszem, nem nevetett ki, pedig féltem, hogy azt mondja: „Kislányom, a kövek nem beszélnek, ezt tudhatná egy okos nagycsoportos!”

De nem mondta, sőt, megsimogatta

a fejem.

Hát így lettem mesefüggő, Anna nevű nagyanyámtól, tündérhangú anyukámtól, Katitól, a szomszéd lánytól, ki nem nevető apámtól, s Ervintől, ki a Minden, ki a Mesék Nagy Tudója, aki szerint tündérnek is hét a feje.

Kocsis Rozi a győri Vaskakas Bábszínház Blattner-díjas bábszínésze és igazgatója. A Janus Pannonius Tudományegyetem Tanárképző karán magyar nyelv és irodalom, valamint ének-zene szakon végzett, majd az egyetemen irodalomtörténetből is diplomát szerzett. A Színház-és Filmművészeti Egyetemen színházelméletet és drámapedagógiát tanult, és persze okleveles bábos. Bábszínészként, rendezőként és dramaturgként alkot. Eddig 16 mesedarabot írt vagy dramatiszálta, a Vojtina Bábszínház a 2005-ben bemutatott „Parittyás Vince” után most újabb darabját, a „Mátyás kerál neve napját” viszi színre.

